

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН

КЪМ В. Л. ДАВИДОВ

Превод от руски: Вътъо Раковски, —

chitanka.info

КЪМ В. Л. ДАВИДОВ^[0]

*Когато генерал Орлов^[1] —
обръснат воин на Хименей, —
от страст свещена пламенеещ,
за брака вече е готов;
когато ти, немирник умен,
нощта прекарваши в спора шумен
и зад бутилката аи
седят Раевски и сии,
когато млада пролет свети
и посред калния атлас
на Дунава край бреговете
кипи безръкия ни княз^[2]...
любящ Раевски и Орлова,
и теб, и Каменка, в напев
аз искам да ти кажа слово
за себе си, за Кишинев.*

*През тези дни, посред събора,
митрополитът^[3] се събори
преди обяд, потънал в лой,
и казал с Богом на Русия,
с сина на Дух и на Мария
ще се христосва в рая той.
Аз станах умен, лицемерен
й вярвам като правоверен,
че бог прощава грехове,
а царя — мойте стихове.
Говее Инзов, дни поредни*

*парнаските си изповедни
и лирата си ще теша
със часослови и обедни,
ще постя, гъби ще суша.*

*Но разумът ми горд и сложен
разкайване не ще прости,
стомахът ми, не тъй набожен,
„Помилуй, братко — ми шепти,
да бе поне кръвта Христова,
ако не кло-д-вужо, лафит,
тогава — боже мой — ни слово,
а то — и смешно, и беда! —
молдавско вино със вода.“
Но аз се моля и тъгувам,
криещя: махни се, сатана,
и все неволно поменувам,
Давидов, твоите вина...*

*Ах, евхаристия такава —
веднъж ли ти със своя брат
там пред камината надява
демократически халат,
спасителната чаша, пълна
с един безпенен хладен грях,
вий ту за нея, ту за тях^[4]
погълвахте със жад до дъно.
В Неапол те шумят, гърмят,
но тя и там не ще възкръсне...
в покой народите вървят —
яремът им не ще се пръсне.
Надежда няма ли в света?
Не, има на земята щастие.
Ще вкуся кърваво причастие
с „Христос възкресе“ на уста.*

[0] По цензурни съображения това стихотворение не е било разпространено. Адресирано е до декабриста В. Л. Давидов (1792–1855), с когото Пушкин се запознал в имението му Каменка. Написано е около 5 април 1821 г. ↑

[1] Ген. Орлов — Михаил Фьодорович. През май 1821 г. се оженил за Екатерина Николаевна Раевска. ↑

[2] „Безръкият ни княз“ — Александър Ипсиланти. Той изгубил ръката си в сражението край Дрезден. ↑

[3] *Митрополитът* — според една бележка в Кишиневския дневник на Пушкин, действително местният митрополит умрял и Пушкин дори присъствувал на погребението му (3 април 1821 г.). ↑

[4] „Нея“ и „тях“ — *Te* са италианските карбонари. Тя — политическата свобода. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.